

Kakvi su problemi i na koji način se traga za rešenjima u preduzećima okupljenim oko Koordinacionog odbora radničkih protesta u Srbiji

Naši napori, evropska dobra volja

U jeku ekonomske krize »Jugoremedija« je tokom ove godine uložila preko deset miliona evra u rekonstrukciju svojih pogona radi usklađivanja s evropskim standardima dobre proizvođačke prakse. Prema rečima nekadašnjeg lidera borbe radnika i akcionara, a danas generalnog direktora »Jugoremedije« Zdravka Deurića, »pre svega zahvaljujući razumevanju radnika 'Jugoremedije', koji su pristali da tokom čitave godine rade za manju platu kako bi se obezbedila sredstva za rekonstrukciju, 'Jugoremedija' je novembra ove godine ponovo počela da radi kao fabrika za 21. vek, koja može svoje proizvode da izvozi na tržište Evropske unije i da uslužno proizvodi lekove za velike evropske kompanije. Međutim, tek s izvoznim olakšicama koje predviđa spoljnotrgovinski sporazum između Evropske unije i Srbije, novi kapaciteti 'Jugoremedije' će moći da se ostvare u punoj meri. Zato će za našu fabriku početak primene spoljnotrgovinskog sporazuma biti veoma važan, a mislim da je za privredu u Srbiji važno iskustvo 'Jugoremedije', jer ukazuje na koji način se može ostvariti stabilnost. Ukoliko postoji solidaran napor radnika i vlasnika da se dostignu evropski standardi proizvodnje, i ukoliko s druge strane postoji dobra volja Evropske unije da se otvori prema srpskoj privredi, dakle samo ako su oba ova uslova ispunjena, možemo očekivati da će naša privreda izaći iz krize i krenuti putem razvoja«.

Ipak, napori da se »Jugoremedija« modernizuje nisu bili baš sasvim zajednički, jer dok su se radnici odricali dela svojih zarada, dotle država, suvlasnik 42% akcija fabrike, nije pokazala ič interesovanja da podrži projekat rekonstrukcije. Znajući za sve nevolje koje je u »Jugoremediji« prouzrokovalo kršenje zakona i ugovora u privatizaciji, kako od strane institucija pod direktnom vladinom kontrolom (Akcijski fond i dr.), tako i onih pod još direktnijom vladinom kontrolom (trgovinski sudovi), te da je marta 2007. godine, kada su mali akcionari preuzeli upravu, kompanija posle četvorogodišnjeg razaranja bila jednom nogom u stečaju, najmanje što je država morala da uradi kako bi ispravila svoje greške bilo je da zajedno sa radnicima i malim akcionarima prione na oporavak fabrike. Borba za konsolidaciju, a potom i za usklađivanje s evropskim standardima proizvodnje, pala je na iste one aktere koji su se prethodne četiri godine jedini borili protiv uzurpatora.

Istina, političko-ekspertska nomenklatura koja pristupa privatizaciji privrede s ovakvom neodgovornošću kakvu bez bitnijeg diskontinuiteta u Srbiji pratimo već punih dvadeset godina, verovatno nema ni potrebne kapacitete (kadrovske, strukturne...) da se uključi u oporavak preduzeća čije propadanje je skrivila, sve kad bi je to i zanimalo. Jedino o čemu činovnici Agencije za privatizaciju hoće, a bogme i umeju da razgovaraju s radnicima firmi ojađenih u propaloj privatizaciji, jeste nova privatizacija i to, razume se, pod znatno nepovoljnijim uslovima nego prethodnog puta, jer je preduzeće u međuvremenu degradirano. Malim akcionarima »Jugoremedije« pošlo je za rukom da iskorače iz ove kolotečine, delimično zbog toga što su privatizovani po zakonu koji im je omogućio da postanu većinski vlasnici firme, ali i zahvaljujući dobroj organizaciji tokom borbe protiv uzurpatora, u kojoj je rukovodstvo Udruženja malih akcionara uspostavilo valjanu komunikaciju sa više od četiri hiljade akcionara rasutih po celoj Srbiji, i zadobilo njihovo poverenje da nakon povratka u fabriku preuzme upravu i odgovornost za oporavak »Jugoremedije«. Najviše što su mogli da

očekuju od države bilo je da ne smeta.

Ipak, po završenoj rekonstrukciji fabrike, rukovodstvo »Jugoremedije« je donelo odluku da se obrati državi, kao vlasniku 42% akcija, i pozove je da se uključi u oporavak preduzeća. Generalni direktor je 4. decembra uputio molbu ministru ekonomije i regionalnog razvoja Mladanu Dinkiću da odobri sredstva pomoću kojih bi fabrika, finansijski iscrpljena investicijom koja je realizovana u teškim uslovima ekonomske krize, mogla da nabavi sirovine neophodne za ponovni početak rada punim kapacitetom. Odgovora (još) nema.

Blokada iznutra, blokada spolja

Agencija za privatizaciju je 26. novembra završila izveštaj o kontroli izvršenja ugovornih obaveza u »Trudbenik gradnji«. Zaključili su da Kopčalić jeste narušio kontinuitet poslovanja u osnovnoj delatnosti u meri koja praktično znači propast preduzeća, a onda su izveštaj kovertirali i prosledili direktoru KMG »Trudbenik« na dalje postupanje.

Da podsetimo: i pored ozbiljnih prigovora stručne javnosti, između ostalih i Vladinog Saveta za borbu protiv korupcije, Narodna skupština je 2005. godine izmenila Zakon o privatizaciji i omogućila Agenciji da ugovore sa nesavesnim kupcima više ne raskida u višegodišnjim sudskim postupcima (za koje vreme »gazda« sedi u preduzeću i, recimo, stvara uslove da ga po okončanom sudskom postupku preuzme iz stečaja), već da se u slučaju bitnih povreda ugovor smatra raskinutim po zakonu; a ako kupac misli da jeste bio savestan, onda nek lepo on tuži Agenciju i provede sledećih nekoliko godina po sudskim hodnicima potražujući firmu nazad. Kritičari ovih izmena manje su bili bolećivi na probleme kupaca, a više zabrinuti zbog frapantne svemoći vladine agencije da izvršava volju svojih nalogodavaca u svakoj bogovetnoj situaciji, kako prema podobnim gazdama, tako i prema onima koje neki ministar poželi da otpusti. Dragan Kopčalić nesumnjivo spada u ove prve, pa tako njemu Agencija za privatizaciju formalno i nije prodala »Trudbenik«, nego je stvar uredila tako da KMG »Trudbenik« (zapravo jedna višespratnica sa nešto dvorišta na atraktivnoj beogradskoj lokaciji, u kojoj direktor i portiri primaju platu od zakupa), proda »Trudbenik gradnju« (građevinsko preduzeće sa tristotinak radnika, betonjerkama i drugim proizvodnim kapacitetima, pozamašnim), zbog čega sada, nakon što je zaključila da je kupac urnisao »Trudbenik«, Agencija ubeđuje radnike kako ona ugovor sa Kopčalićevom »Monterom« ne može da raskine po Zakonu o privatizaciji, već da to mora da učini KMG »Trudbenik« po Zakonu o obligacijama, pred Trgovinskim sudom. A pošto su, kao i u privredi, ljute rane srpskog pravosuđa rešavane ljutim lekovima, na primer osnaživanjem zakonskih, kadrovskih i operativnih mogućnosti vladine birokratije da smandrlja, zaveže i uveže tamo gde kilavi, isprepadani sud godinama izbegava da presudi, onda je jasno kojoj strani u sporovima oko privatizacije »Trudbenik gradnje« stav Agencije ide naruku.

Štrajkački odbor se 3. decembra sastao sa delegacijom Ministarstva ekonomije i regionalnog razvoja koju su predvodili pomoćnik ministra Milan Josipović i pomoćnik ministra Mišela Nikolić; učestvovala je i šefica sektora za kontrolu u Agenciji za privatizaciju Julijana Vučković. Sastanak je počeo krajnje simboličnim nespozumom – predstavnici Ministarstva su razumeli da je tema »preduzimanje mera radi razrešenja stanja u Trudbenik gradnja d.o.o. po dostavljanju Izveštaja o kontroli sprovođenja kupoprodajnog ugovora od strane Agencije za privatizaciju«, jer je tako pisalo u najavi javnog okupljanja na Terazijama koju je sindikat podneo policiji. Predstavnici Ministarstva su saopštili Štrajkačkom odboru da od protesta na Terazijama nema vajde, jer Agencija je nemoćna protiv Kopčalića, i da bi radnici trebalo da se okupljaju ispred prostorija političkih stranaka. Sindikat je zatim pokušao da organizuje protest ispred Vlade, kako bi obavestili premijera o preporuci koju su dobili u Ministarstvu

ekonomije, ali policija nije odobrila okupljanje. Protest je nastavljen na Terazijama, ali su Agencija i Ministarstvo ekonomije ostali tvrdi u stavu da je njihov posao završen sa kontrolom izvršenja ugovora.

Direktor KMG »Trudbenika« Dragan Golušin je 14. decembra uputio dopis Agenciji za privatizaciju u kojem traži da se primeni Zakon o privatizaciji i raskine ugovor sa »Monterom«. Istog dana počeo je da pada sneg. Agencija je 16. decembra odgovorila Golušinu da ostaje pri ranije iznetom stavu. Štrajk traje već 116 dana, najavljuju se sibirске temperature, ljudi su na ivici. Donose odluku da sutradan od 10 sati blokiraju ulicu ispred Agencije za privatizaciju. Sindikat najavljuje blokadu policiji, ali ne dobija odobrenje. S druge strane, mediji po prvi put za tri meseca posvećuju izvesnu pažnju ovom protestu, ali ne motivima i argumentima, već »radikalnim metodama«.

Policijски kordon je bezvoljno pokušao da spreči izlazak demonstranata na ulicu, ali su se brzo sklonili. Oko šezdeset radnika »Trudbenik gradnje« zaustavilo je u 10 sati jednu traku na Terazijama. Desetak minuta kasnije, policija je privela predsednika Štrajkačkog odbora Milana Živkovića i potpredsednika Vladimira Novakovića. Demonstranti skandiraju: »Hoćemo raskid!«, »Bando! Lopovi!« i tome slično. Sa prozora Agencije za privatizaciju neka žena pokazuje srednji prst. Hladno je.

Oko 11 sati načelnik policije za opštinu Stari grad predlaže Živkoviću i Novakoviću da umesto krivičnih podnese protiv njih prekršajne prijave, ukoliko se prekine blokada ulice. Zaključivši da je željeni medijski efekat već postignut, štrajkači prihvataju predlog. Nakon blokade Terazija, direktor Agencije Cvetković je 18. decembra pozvao Štrajkački odbor na sastanak. Radnici su ponovo bili jasni u stavu da država mora da primeni Zakon o privatizaciji. »Kad je preduzeće prodavano Kopčaliću 2007. godine, rečeno nam je da idemo u privatizaciju. Zašto nam tada nisu rekli da smo nečija imovina i da nas prodaju kao stoku? Nismo stoka i nećemo odustati od 'Trudbenika', a oni sad neka kažu narodu u Srbiji da sve ovo nije bila privatizacija«, kaže Vladimir Novaković.

Iz blokade u blokadu

Radnici i mali akcionari »Zastave elektro« iz Rače i »Vršačkih vinograda« letos su uspeli da se sindikalnom i građanskom borbom oslobode nesavesnih vlasnika. Međutim, odmah su upali u novi/stari krug javašluka i represije – vratili su se pod kontrolu države, koja ih je onomad i uvalila u probleme kada je prodavala akcije ne hajući za očuvanje proizvodnje. Problem jeste, ali najmanji, to što novim vlasnicima proizvodnih kapaciteta u Srbiji često manjkaju i preduzetnički i moralni kvaliteti. U mnogo većoj meri kriza dolazi od korumpirane i centralizovane vlasti koja onemogućava svaku smisleni preduzetničku inicijativu, odnosno opire se uspostavljanju stabilnosti i jasnih pravila, zarad svog opstanka u mutnom. Uostalom, zbog toga sada (uz veliku pomoć praktično svih tiražnih medija, nažalost) i nastoje da odgovornost za glad i nesreću prebace na ove ili one tajkunčice, pa Ivica Dačić najavljuje da neće hapsiti štrajkače nego gazde koji ne isplaćuju zarade, a Dinkić pred smrznutim i izgladnelim radnicima »1. maja« na blokiranoj pruži »obelodanjuje« ime krivca za propast i bedu. Sasvim logično, jer vlada koja je protestante zatvarala i tukla (ovo drugo posredstvom privatne vojske, ali svejedno) akcionare »Jugoremedije« zato što su tražili svoja vlasnička prava, sada kad su posledice takvog postupanja došle po svoje jedino i može da prebere ko im od onih za čiji su račun tukli još uvek treba, a da ostale poveša zato što su loši privrednici, to jest da preko štampe ojađenima ponudi vešala umesto reformi, jer ipak je ovo 21. vek, više se ne veša po trgovima, nego se dešava samo ono što je bilo na televiziji.

Na televiziji zato neće biti da je u »Zastavi elektro«, »Vršačkim vinogradima«, »Ikarbusu« i brojnim drugim preduzećima gde je raskinut ugovor o privatizaciji, Akcijski fond imenovao upravu koja je zaustavila procese uspostavljanja odgovornosti započete radničkim protestima. Primorana da se obračuna sa Rankom Dejanovićem (»Zastava elektro«), braćom Rodić (»Vršački vinogradi«) i drugima, vlada je brže-bolje javnosti ponudila još jednu populističku traumatizaciju ovih inače lako shvatljivih odnosa, i istovremeno za svoje zastupnike u »oslobođenim« preduzećima postavila ljude koji će omogućiti kontinuitet njene politike – sedeti i čekati novu privatizaciju, ignorisati i gušiti inicijative onih koji su se upornom borbom za svoja radnička i vlasnička prava izborili za poštovanje ugovora. Nakon što je Dejanović »vratio« akcije »Zastave elektro« državi, Štrajkački odbor je odmah predložio Dinkiću i Akcijskom fondu kadrovsko rešenje za zastupnika državnog kapitala. Radilo se o čoveku koji je već bio rukovodilac u preduzeću, dakle upoznat sa proizvodnjom, mogućnostima i problemima »Zastave elektro«, a napustio ju je nakon privatizacije, zbog sukoba sa Dejanovićevim menadžerima. Postavljanjem takve ličnosti na čelo firme, smatrali su štrajkači, omogućila bi se ne samo kompetentna uprava, već i kontinuitet sa radničkom borbom za očuvanje fabrike i radnih mesta. Mišela Nikolić je predsedniku Štrajkačkog odbora Slobodanu Gajiću prenela Dinkićev odgovor da će Akcijski fond imenovati novog direktora po ministrovom ćefu, ili firma ide pod stečaj. U toku su pregovori menadžmenta i Ministarstva ekonomije sa multinacionalnom kompanijom »Delfi« oko nastavka saradnje, koja je pre godinu dana prekinuta Dejanovićevom krivicom. Samostalni sindikat preduzeća, čijom zaslugom je sačuvana »Zastava elektro« i stvoreni uslovi za ove pregovore, nema čak ni informaciju da li se sa »Delfijem« razgovara o privatizaciji, zakupu fabrike ili obnavljaju poslovno-tehničke saradnje.

Udruženje malih akcionara i sindikat Nezavisnost »Vršačkih vinograda«, koji su svojom borbom doveli do raskida ugovora sa »Rodić MB« i sprečili sigurnu propast firme, od juna ove godine zahtevaju od zastupnice državnog kapitala Vidosave Rajković da sada omogućiti učešće predstavnika malih akcionara i oba reprezentativna sindikata u novoj upravi preduzeća, izvrši presek stanja imovine preduzeća pre i nakon privatizacije, pokrene postupke za naknadu štete usled nesavesnog upravljanja i iznese plan izlaska »Vršačkih vinograda« iz krize. Ne samo što radnici i mali akcionari nemaju povratnu informaciju u vezi sa svojim zahtevima, već je Rajkovićeva odbila da načini i onaj korak kojim zapravo ne bi nešto posebno ni priznala legitimitet radničke i akcionarske borbe, samo bi pokazala elementarnu uljudnost – da vrati na posao predsednika sindikata Nezavisnost Jona Popova, kome su Rodići dali otkaz zbog zalaganja za poštovanje zakona i ugovora o privatizaciji.

Početkom novembra, radnici i akcionari »Vršačkih vinograda« su, zajedno sa radnicima »Ikarbusa«, organizovali protest ispred Centralnog zatvora u Beogradu, kada su pod parolom »Gladan sam!« tražili da ih stave na hranu o državnom trošku (teško je smisliti bolji komentar na Dačićevo obećanje da će zatvarati one druge). Usledila je protestna šetnja ulicama Vršca i zahtev Skupštini opštine da stavi na dnevni red svoje sednice situaciju u preduzeću, »i donese odluku o preduzimanju hitnih mera za deblokadu računa AD 'Vršački vinogradi' putem novčane pomoći i upućivanja zahteva državi kao većinskom vlasniku, odnosno Ministarstvu ekonomije i regionalnog razvoja Republike Srbije za hitnu uplatu potrebnog iznosa 'Vršačkim vinogradima' radi deblokade računa i normalnog poslovanja u narednom periodu«. Inicijativom ka lokalnoj zajednici, mali akcionari i radnici »Vršačkih vinograda« su se našli na sličnoj ideji oko koje se tokom leta okupio Koordinacioni odbor radničkih protesta u Srbiji, tako da su se 15. decembra na sastanku Odbora u Beogradu uključili u njegov rad. Tom prilikom je dogovoreno da udruženje za razvoj radničkog pokreta, koje će uskoro osnovati članovi Odbora, zajedno sa pokretom Ravnopravnost iz Zrenjanina i listom *Republika*,

organizuju 16. januara u Zrenjaninu celodnevni skup na kojem će izneti iskustva i pouke radničkih i akcionarskih inicijativa na očuvanju i proizvodnje i radnih mesta u Srbiji, kao i uporedna evropska iskustva radničke participacije koja se sve više smatraju jednim od važnih putokaza izlaska ne samo iz ekonomske krize nego i sa raznih stranputica.

Samoupravljanje i samouprava

Po okončanju letošnjeg štrajka, fabrika konditorskih proizvoda »Ravanica« iz Čuprije krenula je da radi punom parom kako bi nadoknadila ono što je izgubljeno u višemesečnom zastoju. »Menadžment je našao kompromis sa kupcima i uspeo da povрати korak sa tekućim obavezama. Povezan je staž radnicima za period dok fabrika nije radila. Radnici koji su letos danonoćno bili na kapiji i čuvali fabriku, sada rade u ubrzanim smenama, i subotom i nedeljom, kako bismo uspeli da ispoštujemo ugovore, i ja verujem da ćemo do kraja godine uspeli da pokrijemo gubitke nastale zbog obustave rada«, kaže Dragana Mitrović, članica Uprave preduzeća i predsednica Štrajkačkog odbora u vreme protesta.

»Ravanica« je još uvek društveno preduzeće, jedno od retkih preostalih u Srbiji. Od 2003. godine na njenom čelu se po odluci Vlade nalazi Milutin Vasić. Preduzeće pod Vasićevom upravom posluje sa velikim uspehom, zbog čega su se i radnici i menadžment odlučno suprotstavili Vladinoj nameri da im nametne novog direktora (njima dobro poznatog urnisatelja obližnje »Paraćinke«), i zbrza privatizaciju na onaj isti način na koji je »Ravanica« danas jedina fabrika u Čupriji koja uopšte radi. Vlada je pokušala da slomi otpor tako što će paralisati rad preduzeća, pa je policija čak zaplenila kamione sa robom upućenom kupcu. Uokviren brutalnošću jednopartijskog sistema i dirigovanim »samoupravljanjem«, s jedne, i višedecenijskim mirom oslonjenim na vrednosti jugoslovenstva i socijalne pravde, s druge strane, »naš put u socijalizam« je ipak proizveo izvesne pozitivne efekte na društvo i podstakao njegov razvoj. Negativni efekti su mogli biti otklonjeni iskorakom ka demokratizaciji, ali znamo šta se umesto toga desilo. Borba za demokratiju je potom poistovećena sa »antikomunizmom«, zauzete su rovovske pozicije onako kako se u nas inače doživljava »vođenje politike«, pa su retki primeri u kojima se pozitivno iskustvo jugoslovenskog socijalizma nadopunjavalo borbom protiv tiranije, za stvarnu samoupravu. U stvari, »Jugoremedija« i »Ravanica« su, makar u Srbiji, dva najopipljivija primera. Podjednako baštinici socijalističke emancipacije koliko i akteri borbe za demonopolizaciju privrednog i političkog života. Dragana Mitrović, Zdravko Deurić i njihovi saradnici svakako nisu jedini, ali su najizrazitiji predstavnici one Srbije u kojoj, verovali ili ne, još uvek žive i lični integritet i odgovornost u javnom delovanju.

Razloga za preterani optimizam nema. Otkako je Agencija za privatizaciju završila Izveštaj o kontroli sprovođenja kupoprodajnog ugovora u »Trudbenik gradnji«, blokada računa preduzeća je porasla za oko 150 miliona dinara. Radnici i mali akcionari beogradskog »Srboleka«, vlasnici oko 30% akcija kompanije, takođe biju bitku sa vremenom da pre nego što firma potpuno propadne dokažu nezakonitosti u preuzimanju i radu menadžmenta čiji rad kontroliše Jovica Stefanović Nini sa svega 24,99% akcija. Stefanović je poslednje tri godine u »Srboleku« praktikovao poslovnu politiku sličnu onoj protiv koje su se svojevremeno pobunili radnici i akcionari »Jugoremedije« (proglasio se za predsednika Upravnog odbora i direktora, gotovo sve što fabrika proizvede prodaje svojoj firmi MD »Nini« sa rabatom od 41%, pa ni to ne plaća itd.), i na kraju doveo najstariju farmaceutsku kuću u Srbiji do opasnosti da izgubi dozvolu za rad i kao veledrogerija i kao proizvođač lekova.

Samostalni sindikat, koji vodi Zoran Gočević, i Udruženje malih akcionara na čelu sa Mišom Savićem, pre dve godine su se upustili u borbu, ali nakon nekoliko uspeha koje su postigli

preko Skupštine akcionara (najpre su krajem 2007. godine pred Komisijom za hartije od vrednosti dokazali da je Stefanović nezakonito ostvario natpolovičnu većinu akcija i sveli ga na četvrtinu, da bi zatim na Skupštini sprečili usvajanje odluke o izdvajanju veledrogerije u posebno preduzeće), Nini je još jednom pokazao kako funkcioniše sistem godinama krojen po meri određene grupe pojedinaca: od jula prošle godine uprava »Srboleka« jednostavno odbija da sazove Skupštinu, uz obrazloženje da nema novca da je organizuje!

Trgovinski sud je na zahtev malih akcionara (među kojima su, pored radnika, i profesionalni investitori), naložio održavanje Skupštine za 22. decembar, i za privremenog zastupnika imenovao advokata Nenada Milića iz brokerske kuće »AC Broker« (zastupnik više investitora iz Slovenije, koji u svom portfelju imaju oko 10% akcija »Srboleka«), ali uprava zastupniku nije dostavila knjigu akcionara, s obrazloženjem da ni sami ne mogu da je dobiju od svog korporativnog agenta, jer mu duguju 10 hiljada evra! Jedini izlaz koji je sud ponudio iz ovakve situacije bilo je odlaganje Skupštine za 11. januar! Knjige akcionara i dalje nema, a idu praznici.

Mali akcionari su se 22. decembra ipak okupili na mestu gde je bila zakazana Skupština, u Kamenjnoj sali Doma sindikata, i u razgovoru sa predstavnicima ostalih grupa iz Koordinacionog odbora radničkih protesta (»Trudbenik gradnja«, »Jugoremedija« i »Šinvoz«), ponovo zaključili da nema odustajanja. Na njihovoj strani su činjenice i pravo na privatnu svojinu. Na Stefanovićevoj su kaos i abrovi: uspeo je da odvoji deo radnika u novi sindikat i okrene ih protiv svojih kolega, huška radnike na male akcionare, po ko zna koji put obećava da će za mesec dana ponovo proraditi, i da se čak trijumfalno vraća u »Jugoremediju«.

Ne, za ovo zaista nisu krivi »tajkuni«.

Koordinacioni odbor radničkih protesta u Srbiji
16. decembar 2009. godine
Beograd

Podrška borbi radnika »Trudbenik gradnje« protiv propadanja preduzeća i gašenja radnih mesta

Agencija za privatizaciju je 26. novembra 2009. godine završila izveštaj o kontroli ugovornih obaveza u privatizaciji »Trudbenik gradnje«. Izveštaj potvrđuje ono što radnici preduzeća već mesecima nastoje da dokažu – da vlasnik »Trudbenik gradnje«, preduzeće »Monterra« Dragana Kopčalića, krši obaveze iz kupoprodajnog ugovora koje se tiču prava zaposlenih i kontinuiteta poslovanja u osnovnoj delatnosti. Naime, kontrolom Agencije je utvrđeno:

- da novi Pojedinačni kolektivni ugovor nije zaključen, a da postojeći Pravilnik o radu predviđa manja prava zaposlenih u odnosu na stari Pojedinačni kolektivni ugovor;
- da je kontinuitet poslovanja »Trudbenik gradnje« za 65,58% manji u poređenju sa periodom pre privatizacije, a da su ukupne obaveze povećane za 40%, i da je račun preduzeća u neprekidnoj blokadi od 17. marta 2009. godine; na dan kad je Agencija za privatizaciju završila kontrolu, blokada je iznosila 219.063.134,90 dinara.

Član 41a Zakona o privatizaciji predviđa: »Ugovor o prodaji kapitala, odnosno imovine smatra se raskinutim zbog neispunjenja ako, ni u naknadno dostavljenom roku za ispunjenje, kupac ne obezbedi kontinuitet u obavljanju registrovane delatnosti radi čijeg je obavljanja subjekt privatizacije osnovan«.

Od 26. novembra do danas Agencija nije preduzela nikakve radnje kako bi ispunila svoju

zakonsku obavezu i sprečila propadanje »Trudbenik gradnje« koje je i sama utvrdila u postupku kontrole. Na sastancima koji su u međuvremenu održani u Ministarstvu ekonomije i Agenciji za privatizaciju, predstavnici Štrajkačkog odbora su dobili samo nove izgovore zbog čega državni organi odbijaju da primene Zakon o privatizaciji. **Na jednom od sastanaka, predstavnici Ministarstva ekonomije su čak izjavili da je radnički protest ispred prostorija državnih organa besmislen, i da se ugovor o prodaji »Trudbenik gradnje« može raskinuti jedino ako se izvrši pritisak na političare!**

U međuvremenu, dok Agencija za privatizaciju odbija da primeni Zakon, blokada računa »Trudbenik gradnje« je porasla za preko 100 miliona dinara i na današnji dan iznosi 364.340.971,90 dinara. Suočeni s neodgovornim ponašanjem državnih organa, radnici »Trudbenik gradnje« su bili primorani da započnu sa blokadom ulice ispred prostorija Agencije za privatizaciju na Terazijama, kako bi skrenuli pažnju javnosti na propadanje svog preduzeća i gašenje radnih mesta.

Molimo građane Beograda da imaju razumevanja, jer je u pitanju iznuđen potez koji ima za cilj da se primeni Zakon o privatizaciji i sačuva proizvodnja u preduzeću od kojeg živi više od dve stotine radničkih porodica.

Koordinacioni odbor radničkih protesta u Srbiji će na svaki raspoloživi način podržati borbu radnika »Trudbenik gradnje« za opstanak njihovog preduzeća.

Beograd, 16. decembra 2009. godine
Dragana Mitrović, »Ravanica«, Čuprija
Milena Prstojević, BEK, Zrenjanin
Branislav Markuš, »Jugoremedija«, Zrenjanin
Slobodan Gajić, »Zastava elektro«, Rača
Mita Lisica, »Šinvoz«, Zrenjanin
Zoran Gočević, »Srbolek«, Beograd
Mohora Doru, »Vršački vinogradi«, Vršac